

ad läksid omma isä karja hoidma Si-
emi. Ja Israel ütles Joseppi wasto:
Et minne, wata, kas so wendade käsi
hästi käib, ja kas hea luggu karjaga, ja
to mulle sannunid taggasi. Kui temma
nüüd isä sanna peäle ärraläks, näggid
temma wennad tedda kaugele, piddasid
karwalaste nou temma pärrast, ja ütlesid
teine teise wasto: wata seal tulleb se di-
ge unnenägga. Et tulge nüüd, ja tap-
kem tedda ärra, ja wislagem tedda ühte
neisse auko, ja üttelgem: üks kurri ellajas
on tedda ärrasõnud: siis same nähha,
mis temma unne-näud on. Agga Ru-
ben ütles: Ärge wõtke temma hinge tem-
ma seest ä, ja ärge wallage werd, waid
wislage tedda senna auko, mis kõrbes on;
sest ta tahtis tedda nende käest ärrapeasta.
Kui nüüd Josef nende jure tulli, wötsid
nemmad temma kirjo kue seljast ärra, ja
wislasid tedda auko, agga se kaew olli
tühhi,

tühhi, ei olnud wet seest. Siis ist-
nemmad mahha leiba wõtma, otsego
leksid nemmad keik hästi teinud. Ja wa-
ta, Ismaeli rahwa tee selts tulli, ning
läksid omma kauba Egiptusse male alla-
wimo. Siis ütles Juda omma wenda-
de wasto: Mis kas so seft, et meie omma
wenna werd kinni mattame? seft ta on meie
wend, meie lihha. Et mügem tedda ärra
Ismaeli rahwa kätte. Ja nemmad wöt-
sid temma sanna kuulda. Ja kui need
kaupmehhed möda läksid, siis tombasid
nemmad Joseppi-seält august ülles, ja mü-
sid tedda ärra kahhekümne hõbbetükki eest.
Se wannem wend Ruben, ei teadnud
seft ühtegi ja läks sallajas augo jure, ja
wata, Josef ei olnud aukus. Siis pär-
ristas ta ommad rided lõhki ja ütles wen-
dade wasto: Se pois polle seal mitte, ja
minna, kuhho minna nüüd saan? ja nemo-
mad wötsid Joseppi kue ja tapsid sikko ja
kast